

— Я, па ова шо е? Види, види! — зачуди се той и за-
срича:

„Изпращамъ тая книга на нѣ-
кое мило братче, отъ поробена
и освободена Македония, да чете
и учи по нея българското слово
на отца Паисия.

Милка Николова
ученичка отъ III отдѣление,
гр. Орѣхово“.

— Я гледай! Я гледай! —
промѣлви бащата съ разтрепе-
ранъ гласъ. — Мила, сладка
керка! Трайче бре, ами видишъ
ли сладъкъ поздравъ, бре, само
дето името не ти зове! . .

— Поздравъ отъ България! —
обади се майката, но бащата я
прекъсна.

— България? Шо България?
Нали сега и тука сме веке Бъл-
гария, жено! То е отъ нашо
мѣсто, нашъ градъ е — Орѣхо-
во. Азъ сумъ билъ тамъ едно
време; работилъ съмъ тамо като
малтъкъ. На Дунава е то, голѣ-
ма като море рѣка. . . Трайче,
ще му пишемъ, чедо. Да пом-
нишъ, сине — ще вземемъ кар-
та и, кога научишъ да пишешъ,
на ово момѣ писмо да му пи-
шешъ, за благодарско. . .

Малката Милкана улови кни-
гитъ и ги задърпа. Бащата я
грабна на рѣце; издигна я.

— И тебе, керко, и за тебе
ке има. Нали е веке българско.
Трайте!

И всички поеха весело къмъ
кѣщи.

Георги Райчевъ

НА СВОБОДА

Вижъ, какъ чудно слънцето блести,
мжката ни бурята отнесе,
затова сега кѣнти, кѣнти
нашта смѣла, благородна пѣсень.

Съ нея ние пакъ ще преоремъ
всѣка ширъ и всѣко мѣсто плодно,
и когато на полето спремъ
ще отдѣхнемъ отъ труда свободно.

А предъ насъ и ясенъ и зеленъ
ще огрѣй, далечъ отъ планината,
веселия, чакания день,
съ Бѣлото море и равнината.

И тогава утринна звезда
ще здрависа ниви преорани,
и ще екне нашта свобода
по лозя, по кѣщи и стопани. . .

И. Стубель

